

ŽIVOT FARNOSTÍ

Ročník VI.

DUBEN 2012

č. 4

Společný zpravodaj farností Újezd a Horní Lhota. Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků

At' slavné Kristovo vzkříšení
naši tmu ve světlo promění

(z velikonoční liturgie)

K velikonočním svátkům všem Vám žehnají

Otec Jan a otec Krištof

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu:

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro měsíc duben:

Úmysl všeobecný: Aby mnoho mladých lidí zaslechlo volání Krista a následovalo ho v kněžství a řeholním životě.

Úmysl misijní: Aby vzkříšený Kristus byl znamením spolehlivé naděje pro muže a ženy afrického kontinentu.

Úmysl národní: Za pomoc Ducha Svatého pro všechny životní situace, spojené s bolestí a utrpením.

Z FARNÍCH MATRIK :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci březnu 2012 přijali:

Jana Kozubíka	Slopné
Josefa Machů	Drnovice

V březnu 2012 odešli na věčnost a byly pohřbeni:

19. března:

Marie Kozubíková	87 let
Loučka 42	

20. března:

Jan Běloň	86 let
Drnovice 63	

21. března:

Ludmila Hrbáčková	88 let
Loučka DS 128	

*Odpočínutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

Velikonoční zamyšlení

Smysl života

„Já jsem brána.“ To znamená, že rozdělují prostor na „zde“ a „tam“. Země, skutečnosti viditelné, hmatatelné, čas a prostor jsou zde; nebesa, neviditelná realita, věčnost a nekonečno jsou tam. Všechno ale tvoří pravou, důslednou a logickou jednotu. Brána je Kristus, vládne svojí láskou současně zde i tam. Zde je ukřižován, tam je oslaven.

Abychom se stali nesmrtelnými a vstoupili do slávy se vzkříšeným Kristem, musíme projít tou branou, kterou otvírá a zavírá Hospodin, jak praví Zjevení: „Otevřu-li já, nikdo nezavře“.

Takové projítí branou do věčnosti nazýváme Velikonoce – „Paschou“ a první, kdo tou branou prošel, je Kristus Pán. Vskutku se říká: „Toto jsou Velikonoce Páně.“ Vidět vše odtud, z toho místa „zde“ před branou, má svůj význam, a další souvislosti můžeš chápat jen ve vztahu k tomu místu „tam“.

Bez tohoto neustále rostoucího vztahu nemůžeš pochopit pravou skutečnost, skončíš svůj život, aniž bys ji zahlédl.

Věci, které jsou v čase a neodkazují k věčnosti, nenabývají smysl: jsou jako nic, jako listy, které usychají.

Ježíš řekl: „Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou.“

A dodal: „Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást.“

Kristovo vzkříšení dává životu každé bytosti stvořené Otcem smysl, dává smysl každé bytosti uskutečněné kvůli němu a pro něho.

Carlo Carretto

**„Člověk nemůže žít bez lásky.
Je sám o sobě nepochopitelnou bytostí
a jeho životu chybí smysl,
jestliže lásku nepozná,
nesetká se s ní, nezakusí ji,
neschvaluje její zásady
a neprosazuje ji sám činně druhým.
Proto právě Kristus zjevuje plně
člověka samotnému člověku.**

bl. Jan Pavel II.

* * *

Díky Boží milosti, přijímané a prožívané v každodenním životě, se zkušenost nemoci a utrpení může stávat školou naděje.

* * *

„Jsme povzbuzováni, abychom se osobně nasazovali ve službě bratřím, zvláště těm, kteří prožívají těžkosti, neboť povolání křesťana znamená být spolu s Ježíšem chlebem lámaným za život světa.“

* * *

„Ježíš nás nepřišel učit filosofii, ale ukázat nám cestu, jedinou cestu, která nás vede k životu.“

Z pamětní knihy farnosti Újezd

IV. Náboženské poměry dle zaznamenání ThDr. P. Jaroslava Studeného, faráře a administrátora farnosti v letech 1984 – 1990

Pokračuji-li v zápisu běhu událostí v naší farnosti za dobu, kdy ji spravoval P. Dr. J. Studený, nemohu se ubránit dojmům či pocitům, které může mít či nemít člověk, který ať již projíždí kteroukoliv částí naší vlasti, či otevře nějakou obrázkovou publikaci o ní, nebo se mu dostane do rukou pohlednice na naše vesničky, cesty, města atd., téměř vždy se tam setkává s dominantami, ústředním motivem toho kterého místa, a sice s kostelem, kapličkou, křížem, sochou některých světců, což činí naši zemi tak líbeznou a milou, která je obdivována i lidmi, přicházejícími k nám i z jiných zemí. Stačí když procházíme katastr naší obce, nebo vzpomenu-li na svou rodnou obec, všude tam nacházím onen duchovní odkaz, který tam zůstavili pro naše blaho duchovní a k zamyšlení naši předkové, které jsme zčásti znali, ale většinou se o nich jen dočítáme z historických publikací.

Když občas chodívám z nádraží do své rodné obce, uprostřed polí u rušné cesty stojí krásný bílý kříž a na podstavci vytesaná slova „Jen jednu duši máš, však proč o ni více nedbáš! Pomni jestli duši ztratíš, vše ztraceno máš!“. A jakou úctu k tomuto kříži projevovali ti, co kolem něho chodili každý den do práce na vlak do Brna, či seděli na selských vozech, tažených dobyt看em. Dnes kolem „profrčí“ desítky automobilů denně, řekne onen nápis řidičům něco? Snad těm, co jsou z přífařených obcí.

A ještě o jednom kříži, který stojí blízko zdejšího zdravotního střediska, kam často přicházíme k našemu obvodnímu lékaři k léčení a pomoci se svými neduhy a bolestmi. Jistě mnozí na tento kříž spočinou svými zraky s prosbou o vyslyšení... Mnohokrát mě napadlo, že kříž opraven a vkusně restaurován péčí Dr. Studeného a o jehož květinovou výzdobu se pečlivě starala paní Terezie Kamenčáková, kříž stojící „U kovárny“, na tolik problematice křížovatce naší obce jakoby tam byl na stráž, aby zde nedošlo k nějaké tragické události.

Dalo by se o těchto dominantách určitých míst psát mnoho. Jedna z lokalit v Čechách, nám mnohým dříve narozeným je známa pod názvem „Boží dar“. Je na ní vybudováno obrovské vojenské letiště, pro přistávání těch největších letadel. Co se zde za dobu jeho provozu odehrálo? Mnohdy na místech, kde dříve stávaly kříže či sochy tyto byly zničeny a místo nich tam dnes stojí malé pomníčky připomínající silniční tragédie? Tyto myšlenky evokují ve mně slova z publikace P. Studeného: „Velmi se mne dotýkalo nedělní zvonění na vzdálené kostelní věži, kdykoli dolehlo až do naší cely (Bory v Plzni). Proto bych chtěl první cestu po propuštění vykonat do kostela. Neříkejte, že vám nic nechybí bez nedělní mše svaté a že se cítíte i bez ní spokojeni. To buď proto, že jste nikdy nepoznali plnou duchovní krásu křesťansky prožité neděle, nebo jste si zvykli na náhražku pravého života. Člověk si na všechno zvykne. Někdy tomu řekneme „bohudík“, jindy „bohužel“. Své cítění, zálibu či lásku vyznává P. Studený také takto: „Opravy kostelů jsem obstarával s nevyhovitelnou, přímo dětinskou radostí, že se něco koná pro Boha a že tolik lidí se pro něho s nadšenou láskou obětuje. Tou horlivou prací ukazovali, že přes všechno násilí zůstali věrni církvi a že ve skrytosti srdce stále věří v Boha, kterého jim promyšleně po dlouhá léta brali. V jeho publikaci „Úvahy věřících“ čteme: Zastav se na chvíli! Zastav se na chvíli, sundej rukavice, setři sníh z vlasů a seber odvahu. No tak! Sáhní na kliku! Přece nezůstaneš stát venku, opři se do dveří! Otevři! Vejdi! Vstup do posvátného ticha chrámu. Jsi tu sám, nad tebou staletá klenba, krása věků. Opři svou unavenou hlavu o kamenný

sloup, zavři oči a nemysli vůbec na nic. Vnímej jen chrám. Až otevřeš oči, ticho chrámu ti prozradí tajemství, které skrývá. Nech se vést tichem. Tvůj pohled zabloudí k oltáři, uvidíš kříž. Ve tvých očích se zablesknou slzy, protože i za tebe On zemřel. Nechej své srdce plakat. Vždyť s každou slzou odchází kousek smutku. Pak setři slzy, usměj se a vezmi za kliku. Teď už můžeš jít. Zavři dveře a nechej za sebou ten tichý stoletý chrám. Nechej ho mlčet, protože jedině tak může lidem něco říci. Jenom v jeho svatém tichu mohou spatřit kříž a pochopit, že i za ně umřel. Ale žije!

Na závěr úvodní úvahy bych se s vámi chtěl podělit s něčím veselejším. Máme zde na návsi překrásnou sochu sv. Jana Nepomuckého; zdravím ho vždy tím známým „svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi svoji ruku“ a dívám se na svatozář kol jeho hlavy, zda tam ještě je stále těch 5 zlatých hvězdiček, které kdysi, když socha stávala u brány na starý hřbitov ke kostelu, prý „odnesl vítr“.

Jistě by se ta konstelace umístění sochy našeho sv. Jana líbila i P. Studenému, který dále píše ve farní kronice, že do náboženství ve škole mohou chodit jen ty děti, které jsou přihlášeny. Přihlášky se podávají od 15. do 25. června a musejí je podepsat oba rodiče. Letos bylo přihlášeno 280 dětí. V Újezdě to bylo 63 % dětí, ve školách ve Slopném, Drnovicích a Vysokém Poli je procento přihlášených dětí vyšší. Na příští školní rok 1984 – 85 je ve všech našich školách přihlášeno více dětí než loni. Náboženství je však dovoleno učit až po řádném vyučování. Třídy jsou spojovány až do nejvyššího počtu 40 žáků. Děti se přesto účastní vyučování svědomitě a výuku sledují s opravdovým zájmem. K prvnímu sv. přijímání přistoupilo v tomto roce 74 dětí, 69 bylo z farnosti, a 5 odjinud.

*Mgr. Vladimír Měřínský
(pokračování příště)*

ŽIVOT A POSLÁNÍ KŘESŤANŮ V CÍRKVI A VE SVĚTĚ

Závěrečný dokument Plenárního sněmu katolické církve v ČR

Sněmovní text č. 8 (pokračování)

Minule jsme si připomněli, že letos uplyne půl století od zahájení II. vatikánského koncilu. V tomto měsíci, jeho začátku, se soustředíme na Kristovo utrpení, smrt a tajemství vzkříšení, návrat do života. Něco pevného máme na mysli, když se modlíme: Věřím v hříchů odpuštění, těla vzkříšení a život věčný. Potřebujeme tedy vzkříšení k tomu, abychom žili a žít budeme jenom s Kristem. Amen.

V konotaci s tímto si klademe otázku ohlasů na myšlenky koncilu u nás, respektování nového chápání církve a jejích dějin, pokus o širší prezentaci koncilu a jeho výsledků byl na půdě české katolické církve učiněn v roce 1968 a to založením organizace nazvané Dílo koncilové obnovy (DKO), podpořené ordináři, kteří se vraceli z internací do svých diecézí. Protagonisty myšlenek II. vatikánského koncilu, jež se k nám dostávaly právě v kontextu dění pražského jara, byla řada vůdčích osobností českého katolicismu – kněží i laiků, kteří prošli tvrdým pronásledováním během let stalinismu, nacizmu, většina z nich teprve čerstvě vyšla ze žalářů. Byly to velké, lidsky nesmírně věrohodné osobnosti, lidé, kteří v tom tlaku a utrpení skutečně uzráli ve velké svědky víry.

O poselství koncilu přicházely zprávy se zpožděním a právě v době politického uvolnění se u nás začaly překládat a vydávat dokumenty koncilu. Nebylo náhodou, že ti, kteří u nás tlumočili a šířili poselství koncilu, „ducha koncilu“, byli především lidé, kteří prošli tvrdou školou žalářů v době stalinistického pronásledování. Mnozí z nich totiž přijali svůj tvrdý úděl nejen se zaťatými zuby jako projev politické zvěle totalitního režimu, nýbrž v duchu biblických proroků chápali i utrpení církve zároveň jako utrpení očištné. Ano, přijali ho, jak mnozí vyprávěli, také jako jakýsi druh pokání za všechno, v čem církev v minulosti selhala. Za to, že v českých dějinách byla spíš na straně moci než

na straně bezmocných, za všechen ten triumfalismus a „antisvědeckví“. Katolický triumfalismus, ona zhoubná sněť církevního života, se v jejich případě rozpustil právě v prostředí žalářů, kde museli žít víru ve velmi nuzných podmínkách. Pochopili, z čeho církev opravdu žije – že to nejsou jenom ty institucionální vnějškovosti, nýbrž spíše eucharistie, modlitba, bratrské společenství, „solidarita otřesených“. Ve vězeních poznali zblízka mnoho lidí, kteří nepatřili do řad církve a do katolického prostředí. Někteří katolíci totiž u nás do té doby žili v poměrně uzavřeném prostředí své konfese. Avšak právě ve vězeních se katoličtí kněží a laici setkávali i s nekatolíky, nekatolickými věřícími a evangelickými pastory, s lidmi, kteří byli vychováni v masarykovské tradici, dokonce i s některými komunisty, kteří byli v době pronásledování 50. let semleti tímtež komunistickým soukolím, na jehož budování se oni sami bona fide (v dobré naději) nedávno podíleli. V tomto krutém lisu pochopili, že se všemi těmito spoluvězni mají přes všechny názorové spory mnoho společného, že si mohou v řadě věcí rozumět. Byla to tvrdá, ale cenná škola. Tam vznikl dialog, v němž si ti lidé uvědomili, že jsou si daleko bližší, víc, než si kdy mysleli. Také v nich uzrálo odhodlání, že pokud se jednou vrátí do naší země svoboda, a s ní i svoboda církve, musí se církev zbavit všeho triumfalismu, stát se církví sloužící, chudou a ekumenicky otevřenou. Potom s velkým překvapením zjistili, že vlastně ve stejné době, kdy byli v naprosté izolaci žalářů, přijal podobné zásady pro celou církev katolickou právě II. vatikánský koncil. Proto se právě tito lidé stali průkopníky reformních myšlenek koncilu, a proto tyto myšlenky, které byly kryty tak draze zaplacenou zkušeností, zněly z jejich úst tak přesvědčivě. Teologové jako Zvěřina, Mádr, Mandl, Bouše a jiní nejspíš umožnili přijmout reformy II. vatikánského koncilu v daleko klidnější a zralější podobě, než tomu bylo v některých západních zemích. Tyto teology, kteří svou věrnost Kristu a církvi osvědčili mnohaletým martyriem v komunistických žalářích, nebylo totiž tak snadné označit nálepkou „skrytých nepřátel“ a rozvracečů církve. Hlavní brzdou zralého přijetí a plného pochopení koncilu byla mizivá znalost jeho myšlenkového kontextu, znalost teologie, která koncil inspirovala (Karl Rahner, Hans Urs von Balthasar, Ratzinger, de Lubac, Teilhard de Chardin, Schillenbeeckx, Küng a další). Jen nemnozí po návratu z vězení měli možnost studovat autory moderní teologie, ale neměli možnost prakticky učit kandidáty kněžství. Oficiálně jen pár měsíců během politického uvolnění, po srpnové okupaci vojsky Varšavské smlouvy omezeně s riziky „v podzemí“.

*Mgr. Vladimír Měřinský
(pokračování příště)*

Zpytování svědomí

Měl jsem správný vztah k bližnímu?

Viděl jsem v nich Krista?

Miloval jsem je?

Byl jsem ochoten jim pomoci, odpustit, prokázat jim milosrdenství?

Byl jsem přívětivý, nebo sobecký a náladový?

Byl jsem sprostý, závistivý, bezohledný, brutální?

Jak jsem se choval k dětem a starým lidem?

Cítil jsem zodpovědnost za své bližní?

Nezapomněl jsem letos na velikonoční svatou zpověď?

s Doc. PhDr. Karlem Řihou, S. J.

Narodil se 11. 5. 1923 Radkov, okr. Žďár nad Sázavou. Po maturitě na gymnáziu ve Velkém Meziříčí studoval teologii v kněžském semináři v Brně (1943–45) a na Lateránské univerzitě v Římě (1945–46), kde také vstoupil do jezuitského řádu; dvouletý noviciát konal na Velehradě. V l. 1948–50 pokračoval ve studiu na řádovém Filozofickém institutu v Děčíně nad Labem. V l. 1950–52 byl internován v souvislosti s násilnou likvidací klášterů. V l. 1952–68 pracoval jako dělník v průmyslu, zemědělství a stavebnictví. V r. 1968 odešel do Rakouska, kde na univerzitě v Innsbrucku dokončil základní studium teologie (1972) a dosáhl doktorátu filozofie. V l. 1972–79 působil v duchovní správě v Rakousku. Od r. 1979 býval po větší část roku v Římě, kde spolupracoval s Vatikánským rozhlasem a věnoval se výchově kněžského dorostu v koleji Nepomucenum. V r. 1990 se vrátil do vlasti a vyučoval filozofii na TF UP v Olomouci. Od roku 2002 působí v duchovní správě na sv. Hostýně.

Pan doc. PhDr. Karel Říha, S. J. poskytl exkluzivní rozhovor pro náš farní měsíčník.

Vážený pane docente, ve Vašem rozhovoru pro časopis Jezuité jste v závěru prohlásil, že bez radosti se nedá žít, tím méně pracovat. Začínám své rozhovory vždy stejnou otázkou: Co Vám dnes nebo v těchto dnech udělalo radost, respektive co Vás potěšilo?

Co mi udělalo radost v těchto dnech? Samozřejmě: Váš zájem o mne, o mé životní zkušenosti. Ale také starost: můj život je pro zevního pozorovatele nezajímavý. Snad se přece shodneme alespoň v tom, že se „potěšíme svědectvím společné víry, Vaší i mé“, jak píše sv. Pavel v listě k Římanům.

Kvůli zrůdnému komunistickému režimu, který Vám ukradl téměř dvacet neplodnějších let života, jste byl nucen emigrovat do Rakouska. Co se Vám nejvíce vybaví při vzpomínce na toto období?

Od r. 1950 jsem byl dva roky internován a potom jsem chtěl nechtěl šestnáct let „budoval socialismus“ jako dělník v průmyslu, v zemědělství a ve stavebnictví. Co mi nejvíce utkvělo v paměti? Vzpomínka na dobré přátele, které jsem všude nalezl. (Špatné vzpomínky paměť vytlačuje.) V říjnu 1968 jsem vycestoval do Rakouska a tam zůstal jako uprchlík. Nebyla to moje volba, okolnosti mě donutily.

Jak vnímali Vaši emigraci rodiče a nejbližší rodinní příslušníci? Byl jste s nimi v průběhu těch dlouhých let nějak v kontaktu?

Zanechal jsem doma matku a bratra. (Otec už dávno nežil.) Matka mou nepřítomnost snášela statečně až do své smrti 1979. Nikdy nebyla na mé primici. Bratr (o dva roky mladší než já) pocíťoval jakýsi stesk po mně, psal pěkné dopisy, zúčastnil se nějakých společných zájezdů do Rakouska a do Itálie a přitom mě tajně navštívil. Zemřel 1985. Nebyl jsem na pohřbu ani matce ani bratrovi: Rakušané nás varovali před návštěvami ve vlasti. Bylo to ovšem bolestné.

V Rakousku jste několik let působil jako duchovní správce, ale také jste pracoval s mládeží a zabýval se pastorem vysokoškolských studentů ve Vídni. Jak se Vám tehdy s mládeží pracovalo?

Bylo to několik skupinek a trvalo to jenom dva nebo tři roky. Brali mě vážně a vycházeli jsme přátelsky, poněvadž i já jsem se k nim choval citlivě a konečně jsem si byl vědom, že „jím cizí chléb“. – Mimoto jsem byl po dvacet let pravidelně vždy na červenec zván do dětského tábora v Korutanech:

byla to krásná dovolená s malými povinnostmi. Sestrám sekulárního institutu, které ten tábor vedly, jsem zavázán hlubokou vděčností.

Rád bych se Vás zeptal na to, co Vám proběhlo hlavou, když byl v roce 1978 za papeže zvolen polský kardinál Wojtyła?

Vždyť já už si na to nedovedu vzpomenout. Bylo to překvapení – někdo, kdo nám rozumí. Ale že on svou velikou vírou povalí berlínskou zeď a překoná železnou oponu, to jsem se tehdy neodvážil doufat.

Od roku 1980 jste také úzce spolupracoval s rádiem Vatikán a českou kolejí Nepomucenum v Římě. Co ve Vás zanechala a čím Vás obohatila tato životní zkušenost?

Byl jsem tam povolán na rok a utkvěl jsem devět let, vždy s výjimkou tří letních měsíců, kdy jsem – kromě zmíněné dovolené – byl povinen převzít nějaké funkce ve Vídni. Prodloužený pobyt v Římě je ovšem obohacující účastí na církevním životě středu křesťanství, stálým setkáváním s památkami dějin a působením klasického umění. Ale z druhé strany to byla těžká doba, hlavně v Nepomucenu, které bylo tehdy plovoucí ostrov, stále ohrožený, bez spojení s domovem a bez finančního zajištění... Preplulo a nyní věřím a modlím se, aby jeho další plavba byla šťastná.

Po listopadu 1989 se otevřely hranice, tudíž jste se mohl vrátit domů do vlasti. Jak těžce (či lehce) se Vám opouštělo Rakousko, které se Vám na několik let stalo druhým domovem?

S vděčností rakouským úřadům, církvi i lidem, kteří se k nám zachovali velkomyslně až do konce. Ale otevřela se mi možnost – kromě duchovní péče – věnovat se svému „řemeslu“, tj. filosofii, a to jsem považoval jednoznačně za své povolání.

Po návratu do vlasti jste byl v čele Katedry filosofie na CMTF UP v Olomouci, kde jste byl jmenován docentem pro obor dějiny filosofie (habilitace, obhájení práce Identita a relevance). Jaký byl pro Vás přechod z Rakouska na akademickou půdu olomoucké univerzity?

Přišlo to náhle, nebyl jsem na to dost připraven. Zpočátku jsem byl na filosofii sám, a ročníky byly početné. Mimoto jsem byl zapojen v duchovní správě, a to více, než bylo slučitelné s povinnostmi učitele. Ale zvládl jsem to. Tehdy – po čtyřiceti letech neexistence Teologické fakulty – bylo dost na tom, že jsme pokryli výuku; vědecká práce byla vyžadována později. Mezi posluchači byli nadaní, s částečným i úplným vysokoškolským vzděláním, a měli osobní zájem o základy pravdy a hodnot, ne pouze o absolvování zkoušky. Na to mám pěkné vzpomínky. Podařilo se mi i splnit kvalifikaci vysokoškolského učitele, tzv. habilitaci, v „téměř neuvěřitelném 74. roce věku“ (jak napsal jeden můj přítel). Za cenné rady a organizaci habilitačního řízení jsem vděčný především doc. Karlu Flosovi.

Napsal jste hezkou řádku knih a také jste známý jako překladatel filosofických děl, zejména Základů křesťanské víry od jednoho z největších teologů 20. století Karla Rahnera, ale také Logiky činu od Maurice Blondela či teologie exercicií od Ericha Przywary. Čím si Vás tyto osobnosti získaly a jaký je jejich odkaz pro naši generaci?

Karla Rahnera (1904-1984) jsem si nevybral, byl mi přidělen, když překlad byl velmi obtížný a nakladatelství mělo termínovanou smlouvu k vydání. Sám bych měl určité malé výhrady k Rahnerovi, i když uznávám, že on je mezník v teologii, který nelze pominout nebo obejít. – Naproti tomu je Maurice Blondel (1861-1949) křesťanský filosof, kterého bez výhrady přijímám; inspiruje se hluboce v duchovním životě a vytvořil myšlenkovou syntézu, která odolává modernímu (či postmodernímu) relativismu. – Erich Przywara (1889-1972) je význačný teolog (zatímco Rahner je, jak sám prohlásil, z 80% filosof); jeho originální myšlení je hluboce založeno v Písmu sv. a v nauce církevních Otců a jeho „negativní teologie“ vychází vstříc novodobým ekumenickým snahám. – Ale k čemu vůbec potřebujeme teologii? Ke spáse stačí věřit a k víře stačí vědět, co je v katechismu. Ale přesto: víra

„žádá porozumění“; a porozumění dává přesvědčení. A mimoto: Jan Pavel II. poukazuje na úskalí: „Víra bez teologie je v nebezpečí, že se zvrhne buď ve fanatismus nebo v pověru.“

Vrátím se ještě ke knize *Bůh vždy větší (teologie exercicií podle Ericha Przywary)*, kterou právě dočítám a která mě velmi zaujala. Čím zaujal Erich Przywara Vás a mohl byste našim čtenářům přiblížit tuto velmi meditativní publikaci?

Bůh vždy větší je stručný obsah velkého dvousvazkového díla (celkem téměř tisíc stran), s latinským titulem *Deus semper maior* (tj.: *Bůh je vždy větší než každá naše představa a touha*). Když prvé vydání bylo zničeno bombardováním za války, vyšlo druhé vydání ve Vídni r. 1964. Je to teologický komentář k exerciciím sv. Ignáce z Loyoly (1491-1556). Ten na základě svých zkušeností v duchovním životě sestavil soubor cvičení, která mají člověka disponovat, aby našel vůli Boží a tím vnitřní svobodu a mír duše. Překážkou této vnitřní dispozice je přilnutí k tvorům: to vede často k vnitřním nebo vnějším konfliktům, které jsou na rozumové úrovni neřešitelné. Przywara vyzvedá zásadu exercicií: *quod magis (co více napomáhá k oslavě Boží a k spáse duše)*; to znamená: konflikt na určité úrovni neřešitelný se okamžitě vyjasní a dokonce rozplyne, ukáže se jako bezpodstatný, povzneseme-li se – úsilím vůle a s Boží pomocí – na vyšší úroveň (nezištného jednání, oddanosti, lásky k Bohu a bližnímu...). Tak se toto obrovské dílo točí jen kolem jediné myšlenky: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“ (Mt 6, 33)

Chtěl bych Vám poděkovat za Vaši dosud poslední vydanou knihu *Hledání středu (2010)*, která mě velmi oslovila. V této knize se čtenář může ponořit do Vašich nejniternějších prožitků vyjádřených pomocí metafor v průběhu celého Vašeho života. Z knihy také vyzraňuje velká životní zkušenost člověka, který na život nahlíží z vrcholu osmdesáti let, také je zde nesmírné ticho a odvaha obejmout úzkost. Čeho si na této knize nejvíce ceníte Vy sám?

Čeho si sám nejvíce cením na této knižce, s jejímž vydáním jsem dlouho váhal? Není to její literární forma, která je neumělá; není to filosofická spekulace, nýbrž něco zcela jednoduchého: svědectví života nazíravého. Co je nazírání, se nedá vlastně vysvětlit; vysvětlit se mohou věci složitě tím, že je rozebereme na části a hledáme jejich vnitřní souvislosti místní, časové, příčinné, a jejich vnější důsledky; ale v nazírání není co rozebírat: čistá přítomnost, láskyplné zření, smíření s veškerým tvorstvem, naplněný smysl, jednota člověka a přírody, přístupnost a prostupnost všech vztahů, utišení touhy v darovaném úsměvu, lehkost a svoboda, čistá radost, stálá potřeba modlitby. To všechno jsou jen náznaky, kterým ihned porozumí, kdo má podobnou zkušenost. Ale také ví, že se tento stav nebo spíše akt ducha nedá vynutit, přivolat, vyvolat, že je to dar, který je nám udělován, když jsme disponováni. Je to setkání s Bohem? „Ale domníváš-li se, že víš, kdo je Bůh, pak to není Bůh“, říká sv. Augustin. Předpoklad k přijetí tohoto daru je odpoutání se od věcí stvořených, vyjití z uzavřeného kruhu svého já, dokonalá oddanost, mravní konverze.

Už od roku 2002 působíte na Svatém Hostýně. Mohl byste prosím sdělit našim čtenářům Vaše postřehy a dojmy z tohoto nádherného poutního místa? Co pro Vás znamená působení na Sv. Hostýně?

Je to služba, kterou jsem si nevybral, která mi byla přidělena. Asi právě proto je potřebná. Ale někdy je v tom i něco krásného.

Rád bych Vám poděkoval za rozhovor pro náš farní měsíčník a popřál Vám hodně Božího požehnání a hodně zdraví do dalších let. Prosím ještě o Vaše slovo na závěr.

Nebudu Vás k ničemu vybízet ani nabádat, tím méně přemlouvat. Chtěl jsem Vám pouze připomenout to, co už stejně dobře, nebo i lépe než já, víte, a po čem v hloubi duše toužíte, i když si to snad nepřipouštíte. Kdo někdy vykonal dobrý skutek zcela nezištně, tak že „jeho levice neví, co činí pravice“, zná svědectví dobrého svědomí a otevřelo se mu blaživé světlo nazírání. – Děkuji Vám za

pozornost k tomuto dlouhému rozhovoru a jestli ještě zbude místo a chvilka času, přečtěte si, prosím, jako názorný příklad toho, o čem byla řeč, v příloženém Prologu k uvedené knížečce.

HLEDÁNÍ STŘEDU

Prolog

Švýcarský spisovatel Hermann Hesse píše v povídce Malíř: „Jak velice toužil vplynout ve vlny, které běžely mezi ním a všemi věcmi světa: pocítit, že jeho dech je tentýž jako dech větrů a moří, že existuje bratrství a společenství, dokonalý souhlas a harmonie mezi ním a veškerenstvem! Už nechtěl malovat obrazy, jež by vyjadřovaly jeho samotného a jeho přání, obrazy, které mu měly získat pochopení a uznání, ospravedlnění a slávu... Toužil pouze pociťovat onen proud síly, onu tajemnou niternost, v níž by se stal ničím a zmizel by docela, zemřel, aby byl znovu zrozen. Už tento sen, tato nová intenzivní touha činily život přijatelným, smysluplným, průzračným, jasným a vykoupeným.“

To, co Hesse vyjádřil ve své povídce, je obsaženo v evangeliu ve formě mnohem přesnější, jako výzva a úkol, v němž se rozhoduje náš věčný osud.

Bůh k nám mluví mnoha způsoby a setkává se s námi na všech cestách našeho života. Vyslovuje se v přírodě jako fascinace krásy, v kontemplaci a nezištné akci jako hlas andělsky čistý, v mravním svědomí jako závazná povinnost, v hnutí srdce jako bezprostřední setkání. Bůh je nám nejbližší a zároveň i nejdálčenější, poněvadž je zcela jiný nežli jsme my. Abychom jej opravdu našli, musíme se učinit ničím, umřít světu a sobě samým a odevzdat se jemu bez výhrady.

Jsmo-li však od něho odloučeni, pociťujeme v jeho lásce pouze smrt starého člověka a ne zrození života nového.

Bůh nás zdánlivě nechává učinit první krok. Tento krok se koná v temnu. Jako by to byl krok do prázdna. Vyžaduje od nás nadlidskou odvahu. Vpravdě však jsme již nesení Boží vstřícností. Až dodatečně, když jsme se pustili břehu svých pečlivě skládaných „jistot“, pocítíme, že to byl krok do rozevřené náruče Otce.

Roman Hlavička

Pořad bohoslužeb v dubnu – farnost Újezd

1. dubna : Neděle Květná (pašiová) neděle	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za + rodiče Ptáčkovy, Mozgovy, jejich + děti, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Aloise Daďu (<i>výroční mše sv.</i>) Za + SM. Rosinu Kořenkovu, její rodiče, dva bratry, čtyři švagry a švagrovou Za farníky	Ku Mě Am JaK
2. dubna : Pondělí Ferie1	17.35 Új.:	Za nemocnou osobu, dar zdraví a Boží požehnání	On
3. dubna : Úterý Ferie	19.00 Dr.:	Za Terezii Častulíkovu, dva manžele a sestru	

4. dubna : Středa Ferie	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Františka Frýželku, vnučku Janu, jeho rodiče, duše v očištění a dary Ducha sv. pro živé rodiny Za + Františka Váňu, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	ZvD
5. dubna : Čtvrtek ZELENÝ ČTVRTEK	17.00 Új.:	Za děti, které byly vloni u prvního svatého přijímání a jejich rodiny	Am KV
6. dubna : Pátek VELKÝ PÁTEK <i>Den přísného postu</i>	15.00 Új.:	Obřady Velkého pátku	Ku MJ
7. dubna : Sobota BÍLÁ SOBOTA	20.00 Új.:	Za farníky	
8. dubna : Neděle Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.: 14.30 Lo.:	Za Jindřicha Strušku, syna, dva bratry, dvoje rodiče a živou rodinu Za rodiče Čurečkovy, děti, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Aloise Polácha, sestru, jejich rodiče, rodiče Mikušovy, manžele Lekešovy, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za Aloise Maníše, dceru Marii a rodiče Za + Viktora Kopřivňanského	ŠF Mě Ra MJ
9. dubna : Pondělí Pondělí velikonoční	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Ladislava Saba a dar zdraví pro živou rodinu Na dobrý úmysl Za rodiče z obou stran, Čechovy, Žálkovy, švagry, švagrovou Jindřišku, synovce Mirka a bratra Jaroslava Za + Zdeňka Bodláka, manželku, bratra, švagra, + rodiče a prarodiče, rodinu Brlicovu, syna Josefa a dar zdraví pro celou rodinu	Ma Ov
10. dubna : Úterý Úterý velikonoční	19.00 Dr.:	Za + rodiče Stružkovy, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
11. dubna : Středa Středa velikonoční	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Josefa a Annu Barcúchovy, strýce Zdeňka, Ladislava, bratrance Ladislava, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Kozubíkovy, syna Aloise a pomoc Boží pro živou rodinu	ZvV
12. dubna : Čtvrtek Čtvrtek velikonoční	19.00 Dr.:	Za + rodiče Machů, vnuka, + rodiče Zichovy, jejich + děti, stařečky z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
	15.30 Új.:	Za + rodiče Hasoňovy, vnučku Renatku, Josefa	An

13. dubna : Pátek Pátek velikonoční	18.30 Sl.:	Maliňáka a ochranu P. Marie pro živou rodinu Za pronásledované křesťany, misie, za ty, kteří hájí víru, za vlast a duchovenstvo. Za kněžská a řeholní povolání	
14. dubna : Sobota Sobota velikonoční	6.30 Új.:	Za rodiče Pavelkovy, jejich rodiče, duše v očistci, ochranu P. Marie a Boží požehnání pro živou rodinu Děkanátní pouť na Svatém Hostýně	Ku
15. dubna : Neděle 2. neděle velikonoční Svátek Božího Milosrdenství	7.00 Új.:	Za + Františku a Františka Rošťanské, rodiče Kamenčákovy, jejich děti, za + kněze	Ma ZvS Ov On
	8.15 Sl.:	Za + rodiče Soukupovy, Mozgovy a Boží požehnání pro živou rodinu	
	9.40 Új.:	Za + rodiče Machů, Jana, Annu a Frant. Machů, SM. Emanuelu a ochranu Boží pro živou rodinu	
	11.00 Dr.:	Za + rodiče, dva bratry, duše v očistci, pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
	14.30 Lo.:	Za živou a + rodinu Kozubíkovu	
16. dubna : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za + Josefa Kabelu, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny	On
17. dubna : Úterý Ferie	19.00 Dr.:	Za Františka Tkadlece, jeho rodiče, rodiče Kůdelovy, syna Stanislava, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu a na poděkování Pánu Bohu za záchranu života.	
18. dubna : Středa Ferie	17.35 Új.:	Za rodiče Stružkovy, Antonína Fojtíka, prarodiče, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu	ŠF
	18.30 Sl.:	Za Aloise Hořáka, živou a + rodinu Hořákovu, dar zdraví a Boží požehnání	
19. dubna : Čtvrtek Výročí zvolení papeže Benedikta XVI.	19.00 Dr.:	Za + manžela, rodiče, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu	
20. dubna : Pátek Ferie	15.30 Új.:	Za + Jaroslava Štrbáka, + syna, rodiče Štrbákovy a duše v očistci	Ra
	18.30 Sl.:	Za + rodiče Hořákovy a Kovářovy a na poděkování za Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
21. dubna : Sobota Sv. Anselma, biskupa a učitele církve	6.30 Új.:	Za Irenu Petřů, rodiče Petřů, Ludmilu Janoušovu, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	Am
	16.00 Lo.:	Za + Terezii Kozubíkovu a manžela Aloise	
	18.00 Dr.:	Za farníky	
22. dubna : Neděle 3. neděle velikonoční Výročí vypálení Ploštiny	7.00 Új.:	Za + Jindřicha Janků, Františka Zvonka staršího, Františka Zvonka mladšího a Evu Zvonkovu	ŠF ZvS Am KV
	8.15 Sl.:	Za + rodinu Mlčkovu, Heinzovu a Boží požehnání pro živou rodinu Hinkovu	

	9.40 Új.: 11.00 Pl.:	Za + Marii Belžikovu, Irenu Petřů, dva zemřelé vnuky, rodiče z obou stran, duše v očistci, dar zdraví a ochranu Boží pro živou rodinu Za umučené na Ploštině a jejich rodiny	
23. dubna : Pondělí Sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka	17.35 Új.:	Za + Lidmilu Hovězákovu, manžela, jejich rodiče, sourozence, synovce Františka, rodinu Juřikovu, Pavelkovu, Bartošovu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu	On
24. dubna : Úterý sv. Jiří, mučedníka	19.00 Dr.:	Za + Marii a Aloise Opravilovy, Ludmilu Opravilovu, jejich rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
25. dubna : Středa Sv. Marka, evangelisty	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Jana Psotu Za + rodiče Kořenkovy, bratry, SM. Rosinu, švagry, duše v očistci a Boží ochranu pro celou rodinu	MJ
26. dubna : Čtvrtek Ferie	19.00 Dr.:	Za + rodiče Hůšťovy, dva syny, snachu, Josefa Štěpáníka a Boží požehnání pro živou rodinu	
27. dubna : Pátek Ferie	15.30 Új.: 18.30 Sl.:	Za Jaroslava Machů, dvě manželky a syna Jaroslava Za + Aloise a Františku Janíkovy, duše v očistci, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu	Ov
28. dubna : Sobota Ferie <i>Pout' hasičů na Sv. Hostýně</i>	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Annu a Františka Polčákovy, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za Františka Bartoše, rodiče, Aloise Buriánka a Boží ochranu pro živou rodinu	Ku
29. dubna : Neděle 4. neděle velikonoční Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za farníky Za živé a + hasiče ze Slopného u příležitosti svátku sv. Floriána Za + Jana Machů, + rodiče Šimonů, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu Za + otce ThDr. Jaroslava Studeného, živé a + kněze z naší farnosti	ŠF Mě Ra MJ
30. dubna : Pondělí Sv. Zigmunda a sv. Pia V.	17.35 Új.:	Za Jana Barcucha, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny	On

Pořad bohoslužeb v březnu – farnost Horní Lhota

1. dubna : Neděle Květná (pašiová) neděle	6.55 9.30	Za rodiče Bačovy, dvě dcery, dva syny, bratra Aloise, Josefa Václavíka duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za + Vincence Váňu (<i>1. výročí úmrtí</i>), + sourozence Ladislava a Vlastičku, jejich + rodiče, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živé rodiny
2. dubna : Pondělí	17.00	<i>Sehradice</i> : Na poděkování Pánu Bohu za 35 let společného

Ferie1		života s prosbou o zdraví a ochranu Boží pro živou rodinu
5. dubna : Čtvrtek ZELENÝ ČTVRTEK	17.30	Za Františka Žáčka, jeho syna Milana, duše v očistci a celou živou rodinu
6. dubna : Pátek VELKÝ PÁTEK <i>Den přísného postu</i>	15.30	Obřady Velkého pátku
7. dubna : Sobota BÍLÁ SOBOTA	20.00	Za farníky
8. dubna : Neděle Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	6.55 9.30	Za Annu Slovákovu, manžela, dceru Annu, syna Václava, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Antonína Boráně, dvoje rodiče, celou živou a + rodinu
9. dubna : Pondělí Pondělí velikonoční	6.55 9.30	Za + rodiče Malotovy, Kolářikovy, jejich + syny, vnuka, snachu, zetě a Boží ochranu pro živou rodinu Za Stanislava Navrátila, rodiče Navrátilovy, Straitovy, Marii Mikulcovu a Boží ochranu pro celou rodinu
12. dubna : Čtvrtek Čtvrtek velikonoční	17.30	Za kněze, kteří pracují v pastoraci, dar hluboké víry a věrnosti Kristu s prosbou o nová kněžská povolání
14. dubna : Sobota Sobota velikonoční		Děkanátní pouť na Svatém Hostýně
15. dubna : Neděle 2. neděle velikonoční Svátek Božího Milosrdenství	6.55 9.30	Za + rodiče Martincovy, syna Miroslava, jeho manželku, celou živou rodinu s prosbou o Boží ochranu Za Aloise Šenovského, rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
16. dubna : Pondělí Ferie	17.00	<i>Sehradice:</i> Za + rodiče Záhorovské a Fiedorovy, + Libuši Fiedorovou, celou + rodinu, duše v očistci, dar zdraví, víry a Boží požehnání pro celou živou rodinu
19. dubna : Čtvrtek Výročí zvolení papeže Benedikta XVI.	17.30	Za rodinu Kolduškovu, Hurtovu a Boží ochranu pro živou rodinu
21. dubna : Sobota Sv. Anselma, biskupa a učitele církve	17.45	Za + rodiče Slovákovy, dceru, dva syny, snachu, zetě, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
22. dubna : Neděle 3. neděle velikonoční <i>Výročí vypálení Ploštiny</i>	6.55 9.30	Za + rodinu Berčíkovu, Tomanovu a celou živou rodinu Za farníky (<i>sv. křest</i>)
24. dubna : Úterý sv. Jiří, mučedníka	17.00	<i>Sehradice:</i> Mše sv. a Mariánské večeradlo (<i>P. Stráž</i>)
26. dubna : Čtvrtek Ferie	17.30	Za Anastázií Kuželovu, manžela, rodiče z obou stran, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu

28. dubna : Sobota Ferie <i>Pout' hasičů na Sv. Hostýně</i>	17.45	Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní u příležitosti životního jubilea s prosbou o Boží ochranu pro celou živou rodinu
29. dubna : Neděle 4. neděle velikonoční Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve	6.55	Za + rodiče Mottlovy, duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu
	9.30	Za členy hasičského sboru
30. dubna : Pondělí Sv. Zigmunda a sv. Pia V.	17.00	<i>Sehradice</i> : Za rodinu Zvonkovu, Majzlíkovu, duše v očistci a Boží ochranu pro celou živou rodinu

Jména z kancionálu II.

Předkládáme k seznámení další jména hudebních umělců a skladatelů duchovní hudby a duchovních písní, které byly zařazeny do Jednotného kancionálu

Adamec Jan (1947)

Varhaník v Zábřehu se narodil 25. listopadu 1947. V letech 1963 – 1967 studoval na Vojenské hudební škole ve Roudnici nad Labem, kterou ukončil maturitou a v roce 1972-1976 studoval na Konzervatoři Brno, kterou ukončil absolutoriem ve třídě prof. Rudolfa Šťastného. Studium bylo zaměřeno na hlavní obor housle, ze smyčcových nástrojů ještě viola, přidružené obory: hra na keyboard (EKN), klavírní korepetice, možnost výuky zobcových fléten a základů kytarové hry. Působil jako učitel hudby v letech 1969-70 na ZUŠ (tehdejší LŠU) Ivanovice na Hané, 1970 -75 ZUŠ Mohelnice (tehdy pobočka ZUŠ Zábřeh a od roku 1975 až doposud ZUŠ Zábřeh. Jako interpret působil jednak jako sólista a taktéž hrál v různých komorních i větších souborech (Symfonický orchestr města Zábřeha – ukončil činnost r.1990, - zábrěžský komorní orchestr, soubor barokní hudby Camerata quartet, (později rozšířen na quintet), vede chrámový sbor v Zábřehu, kde v současnosti působí ve funkci varhaníka kostela sv. Bartoloměje. Zabývá se objevováním a studiem hudebních pramenů z oblasti staré hudby v archivech a knihovnách. Kromě klasické hudby se intenzivně zajímá o moravskou lidovou hudbu a má zálibu ve výtvarném umění (malířství a grafika). V Kancionálu je uvedena jeho píseň Nejvyšší a mocný na text sv. Františka z Assisi.

Adamsová Sarah (1805-1848)

Sarah Adamsová, rozená Flowerová, se narodila v Harlow v hrabství Essex 22. února 1805 jako mladší dcera Benjamina Flowera, redaktora a majitele vydavatelství v Cambridge. V roce 1834 se provdala za Brydgesse Williama Adamse známého vynálezce a stavebního inženýra. V roce 1841 vydala „Vivia Perpetua“ - dramatické básně, které se zabývají střetem pohanství a křesťanství, a v roce 1845, básnickou sbírku „Dav u fontány“ a dále pak katechismus a kostelní písně pro děti. Jako členka unitářského sboru reverenda Foxe Willia-ma Johnsona v Londýně, se textařsky podílela na 13 hymnech publikovaných v roce 1841. Tyto hymny, z nichž je nejznámější „Blíž k Tobě, Bože můj“ vstoupily do běžného používání v chrámových sborech zejména v Americe. Její feminismus, profesionalita, povaha její práce, její nekonvekční životní styl vycházely z unitarismu – progresivní a osvobozující ideologie 19. století. Zemřela v mladém věku v Londýně dne 14. srpna, 1848.

Text k písni Blíž k Tobě, Bože můj je uveden v Kancionálu na nápěv Lavella Masona a tradice udává, že tato píseň byla hrána lodním orchestrem na Titaniku, před tím než se potopil.

Otokar Březina (1868 - 1929)

Přední básník generace 90. let 19. století. V jeho tvorbě se česká poezie nejmórazněji vyrovnala s podněty soudobé evropské moderny, jmenovitě symbolismu. Otokar Březina, vlastním jménem Václav Jebavý, se narodil 13.9.1868 v Počátkách, kde také ukončil měšťanskou školu. V letech 1883-1987 studoval na reálném gymnáziu v Telči. Po maturitě se stal učitelem na obecné škole v Jinošově u Náměště nad Oslavou. Zde se seznámil s Annou Pammrovou, s níž od roku 1889 udržoval korespondenci, která je významnou součástí jeho odkazu. Od roku 1888 do roku 1901 učil v Nové Říši na Moravě. Samostatným studiem získal široké vzdělání zvláště ve světových literaturách a filosofii. Roku 1901 přešel do Jaroměřic na měšťanskou školu, nyní Základní školu Otokara Březiny, v které působil až do roku 1925, kdy byl penzionován. V Jaroměřicích se setkával se svými přáteli - sochařem Františkem Bílkem, básníkem Jakubem Demlem, Karlem Čapkem, F. X. Šaldou, malířem Josefem Váchalem a dalšími. Zde jej také navštívil T. G. Masaryk. Zemřel 25.3.1929 v Jaroměřicích nad Rokytnou, kde je také pohřben. Pomník Tvůrce a jeho sestra Bolest na jeho hrobě vytvořil přítel sochař František Bílek.

Největší dosah pro Březinův přerod mělo intimní seznámení s francouzskými symbolisty. Těžce na něj dolehla smrt obou rodičů během jednoho týdne v roce 1890 a tato událost se projevila v první básnické sbírce Tajemné dálky. Březinovo dílo obsahuje pět básnických sbírek - Tajemné dálky, Svítání na západě, Větry od pólů, Stavitelé chrámu a Ruce. Torzo poslední sbírky, která se měla jmenovat Země vyšlo až v roce 1939. Březina zemřel 25.3.1929 v Jaroměřicích nad Rokytnou, kde je také pohřben. Pomník Tvůrce a jeho sestra Bolest na jeho hrobě vytvořil přítel sochař František Bílek. V Kancionálu je uvedena vánoční koleda Vzhůru, bratři milí s jeho textem.

Připravil František Čech

ZPRÁVY A INFORMACE

Postní sbírka pro charitu. V újezdské farnosti bylo vráceno celkem 48 pokladniček, ve kterých bylo celkem 8.356,-- Kč. V Újezdě 12 pokladniček s 724,-- Kč.

Ve Slopném 22 pokladn. s 4.9143,-- Kč.

V Drnovicích 14 pokladniček s 2.718,-- Kč.

V Horní Lhotě bylo vráceno celkem 27 pokladniček s 5.240,-- Kč.

Sbírka u Božího hrobu na opravu chrámů ve Svaté zemi byla v Újezdě 1.445,-- Kč.

Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať.

Celostátní setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou se uskuteční od 14. do 19. srpna 2012. Přihlášku je možné stáhnout přes e-mailovou poštu: www.dozdaru.jdem.cz

cena za celé setkání je 1.100 Kč. Při zpalacení do 31.5.2012 pouze 950,-- Kč. Více informací na stránkách:

<https://zdar2012.signal.cz>

Neděle Božího milosrdenství 15.4.2012 odpoledne v 16.00 hodin ve farním kostele v Újezdě promluva otce Pleskače na téma: „Vstal jsem z mrtvých a jsem stále s tebou”, adorace, korunka k Božímu milosrdenství a svátostné požehnání.

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelích újezdské farnosti

Dat. : Újezd : Drnovice : Slopné :

7.4.:	12.	11.	10
14.4.:	13.	1.	11.
21.4.:	14.	2.	12.
28.4.:	15.	3.	13.